

PÖFF

Tallinna Pimedate Ööde
Filmifestivali leht nr 6

8. detsember 2006

PÖFFil külas:

8. detsember

kl 16 režissöör **Katrin Laur** ("Ruudi")

kl 19.15 režissöörid **Mircea Christuga, Mihai Poiatăi**
("Vabadus kaalukausil")

kl 20 režissöör **Erik Richter Strand** ("Pojad",
kohal ka 9. detsembril)

9. detsember

kl 16 režissöör **Jeffrey Jeturian** ("Kihlveokorraldaja")

kl 18 režissöör **Pierre-Paul Renders**
("Nagu kõik teised")

kl 22.30 näitleja **Eric Francés Reig** ("Isoleeritud")

PÖFFi elutööauhind 2006

PÖFFi heaks traditsiooniks kujunenud elutööauhind läheb esimest korda välismaale. Enne on selle saanud eesti nukufilmi rajaja ja kodumaise animatsioonitraditsiooni looja Elbert Tuganov (2004) ja eesti filmi klassikalukku kuuluvate tippude nagu "Hullumeelsus", "Nipernaadi" jpt lavastaja Kaljo Kiisk (2005).

Kümme aastat pärast festivali asutamist tehakse kummardus esimese PÖFFi patroonile, soome tänasele kultuslavastajale Aki Kaurismäki ja kodumaisele elutööauhinna saajale Aki Kaurismäki. Paralleelide tõmbamine kolme filmimehe vahel oleks ilmselt liiga vägivaldne, seetõttu ei hakkagi seda tegema. Fakt on see, et Kaurismäki on eelkäijatest noorim.

Kaurismäki vedas eesti filmifänni ümber sõrme oma luuseri-triloogia teise filmiga "Mees ilma minevikuta". Esimene osa "Põgenevad pilved" oli esimese PÖFFi avafilmi ja võitis toona ka Cannes'is oikumeenilise žürii eripreemia.

Aga filmide juurde jõudis ta hoopis oma venna, Mika Kaurismäki kõrval, kes Saksamaal filmi õppis. 1983. aastal tegi Aki oma esimese iseseisva filmi Dostojevski "Kuritöö ja karistuse" ainetel. 90ndatel, kui valmisid Leningrad Cowboy-side filmid ja töötuse-triloogia esimene osa "Põgenevad pilved", oli Aki Kaurismäki saanud rahvusvaheliselt tuntud filmirežissöör.

2002. aastal kandideeris "Mees ilma minevikuta" parima võõrkeelse filmi Oscarile ja sai Cannes'is *grand prix*. Käesoleval aastal valminud triloogia lõpufilm "Äärelinna tuled" valiti taas sama kategooria Oscari-nominendiks, kuid Kaurismäki palus selle tühistada, sest talle ei meeldi Bushi poliitika.

Talle on üldse raske meeldida. Läbi vasktorude käinud ekstsentrilisel mehel, kelle elukutsete pikka nimekirja kuuluvad ka näiteks postiljoni ja nõudepesija amet, on kunagi ühes kohmetus intervjuus, lavastajate alguses, öelnud, et filmitegemise kõige raskemaks osaks on küsimus, kuidas tulla publiku soovidele vastu nii,

et säiliks oma moraalne puhtus. See probleem on jältanud teda kogu loomingulise teekonna vältel.

Marianne Körver kirjutas Areeni kaaneloos targalt: "Arrogantse mehena on Kaurismäki mitmeid kordi lubanud filmitegemise maha jätta ja öelnud, et eelistab iga kell näha saalis miljoni asemel ühte inimest. Oma suurimaks ebaõnnestumiseks on ta lubanud pidada seda, kui mõni tema filmidest meelitaks saali meeletud rahvamassi. Soomlase arrogantse ja põlguse tema lihtsate, väikeste inimeste eludest kõnelevate filmide taustal mõjus aga hoopis ligimeelitatvalt. Kuigi Kaurismäki kodumaal Soomes eelistatakse vist

endiselt tema filmide asemel televisoorit vaadata, on "Mees ilma minevikuta" ja "Äärelinna tuled" mujal Euroopas saadetud meeletust publikumenust. Suurim ebaõnnestumine on niisiis käes..." (Areen, 16.11.2006)

Kuhu edasi, on küsimus. Kahju, et me ei saa seda temalt endalt küsida. Sest Kaurismäki, kellest on maailma avalikkuse silmis saanud soome kino võrdkuju, ei naudi absoluutselt kuulsust ja kära, kuid kasutab ära õigust teha mida tahab ja peesitada Portugali päikese all, selle asemel et Tallinas viina visata. Palju õnne ikkagi.

Margit Tõnson

Gergely Trócsányi: Filmitegemine on rõõmustav vahepala, mille abil võidab sõpru

Gergely Trócsányi on üks peosalis- test ungari omalaadse šokifilmi "Taksidermia". See on kolme ossa jaotatud lugu sugu- ja surmatungist, seksist ja surematusest, söömine aitab jõuda ühe juurest teiseni.

Kuidas režissöör Györgi Palfi teid leidis?

Ma teen rokkbändi "Hollywoodoo" ning minu sõber, bändi basskitarrist rääkis, et filmivõtetele otsitakse kogukamaid inimesi. Ta ütles, et stsenaarium põhineb Lajos Parti Nagy (*Ungari tunnustatud kaasaegne kirjanik – toim.*) novellide alusel ja see tundus mulle huvitav. Ma olin varem teinud kaasa reklaamides ja muusikavideotes, kust tundsin mõnda inimest, seepärast polnud otsus raske.

Olete näitlemist õppinud?

Kolledžis toimusid küll teatritunnid ja tegime näidendeid, aga ma pole endast mõelnud kui näitlejast. Hariduselt olen siiski muusik.

Kas pidite osalema ka castingul?

Jah, olime kolme kaupa proovivõttel, kus põhiline osa oli improvisatsioonil, assistendid juhendasid, millist emotsiooni vaja edasi anda on, vahetasime rolle jne. Sööma ei pidanud. Algul pidin ma hakkama kehatama hoopis meistersööja Bela rolli, kuid mulle hakkas see väga vastu, ma ei olnud rahul, et pean ainult negatiivset kangelast kehatama. Nii vahetati meie rollid ära.

Kui palju te Lajos Parti Nagy lugusid muutsite?

Tekst oli väga fikseeritud, muus osas ei olnud me nii raamistatud. Kirjanik ei nimetanud oma novellides oksendamist kunagi selle sõnaga, nagu me seda näitame, tal oli selle kohta omamoodi sõna "nulliminemine".

Kuidas Palfi teile rolli tutvustas, millisena tema seda nägi ja kuidas teie seda enda jaoks lahti mõtestasite?

Peamine, mis ta ütles, oli see, et Balatony on alati teine. Isegi, kui ta teeb üsna head karjääri. Aga võrreldes isaga oli ta ju edukas, alles pärast õnnetust sai temast kibestunud mees, kes terroriseerib oma last.

Mulle oli seda rolli väga kerge mõista, sest see haakus väga tugevalt mu enda eluga. Olin oma karjääri algul samuti väga edukas, kuid 21aastaselt jäin raskelt haigeks, veetsin kaheksa kuud haiglaseinte vahel. Viis järgmist aastat olin elust täiesti kõrval, ei suutnud midagi teha.

"Taksidermia" esimest osa on nimetatud Kesk-Euroopa ülima kurvameelsuse väljenduseks, keskmist Monty Pythonlikuks sketšiks ning viimast osa David Cronenbergilikuks õuduseks. Olete nõus?

Kahtlemata, midagi sellist siin on. Aga on ka sarnast nt David Lynchi filmidega. Paralleelsusi on Monty Pythoni filmiga "Elu mõte". Inimesed kalduvad arvama, et nad on universumi keskpunkt. Inimesed hävitavad üksteist. Kõik, mis maailmas

toimub, keerleb selle rütmis, kuidas meile hea on. Kui aga oma ego kõrvale lükkame, näeme, et me oleme väikesed tolmukübemed, mitte universumi kese. Kõik loomeinimesed püüdlevad ju selle poole, et miski, mida nad loovad, kestaks kauem.

"Taksidermia" on tohutult eriefekte, kuidas nendega oli?

Jaa, meil oli osakond, keda nimetasime KGB-stuudioks: andekad animaatorid, kes teevad tööd ka Hollywoodis. Eriefekte oli üle 60, alates hüppavatest kaladest kuni animeeritud oksejugaeni välja. Okse moodustati lihtsalt kihiti erinevatest toonidest. Ungarlastel on ütlus, et tõelisest oksest ei puudu kunagi porgand. Niisiis režissööri etteütlemisel lisati oksele vajalikke värvikihte juurde. Sööma me ka tegelikult ei pidanud.

Kuidas tekkis idee see film teha?

György Palfi oli legendaarne õpetaja nimega Simon Sandor, kes suri, kui Palfi käis koolis. Sandor andis õpilastele ülesande teha film teemal "Nii ma tuln", st nad pidid otsima vastust küsimusele "miks minust sai režissöör". Palfi ei leidnud selle väljendamiseks kuidagi õiget viisi, nii tegi ta hoopis filmi "Nii ma läksin". Ta keskendus pigem suremisele kui sünnile, sama tööpealkiri oli algul ka "Taksidermia".

Palfi ja tema stsenaarist abikaasa Ruttkay Zsöfia lugesid palju kaasaegset ungari kirjandust, sest neil oli kavas teha omamoodi ülevaatefilm. Aga materjali tuli üle 10 tunni, selgus, et projektiks pole raha ja võimalusi. Nad jätsid alles kaks Lajose novelli, millest sündiski "Taksidermia" lõplik versioon.

Kuidas film Ungaris vastu võeti?

Tundub, et välismaal võeti isegi paremini vastu. Kuigi me võitsime Ungari iga-aastasel Filminädalal koguni neli olulist auhinda, siis žürii koosnes välismaalastest.

Ungarlased tegelevad liiga palju elu materiaalse poolega, mujal suudetakse rohkem kunstile mõelda ja hingatakse vabamalt. Ungarlaste fantaasiat piirab igapäevaeluga hakkama saamine. Peamised elamistingmused peavad olemas olema, siis saab hakata ka kultuuri nautima, praegu tegeldakse liiga palju poliitikaga.

Lääne-Euroopas on "Taksidermia" hästi vastu võetud, aga kuna nooremal põlvkonnal puudub ettekujutus Nõukogude ajast, siis nad

on segaduses, küsides, kas meil toimusidki õgimis-partakiaadid nagu filmis.

Mis Ungari filmielus tähtsat sündis?

1960ndatel oli Ungari kinos uus laine, aga pärast seda tuli suur tühik. Ligi 20 aastat valitses auk, alles nüüd, viimastel aastatel, on hakanud tõusma uued operaatorid ja režissöörid nagu Palfi, Hajdu Szabolcs jt, kellel on isemoodi nägu. Ma ei ole muidugi kõige parem hindaja, minu eriala on ikkagi muusika.

Kuidas elu pärast "Taksidermiat" läheb?

See on mu viies reis välismaale selle filmiga seoses. Kogemused on väga positiivsed, filmi valmimist oli huvitav jälgida, samuti selle vastuvõttu erineva publiku seas. Tänu filmile olen leidnud palju häid sõpru. Näiteks mu filmitegelase isa mänginud Csaba Czenega oleme saanud headeks sõpradeks. Meil ei olnud koos küll ühtegi stseeni, kuid festivalidel käimised ja koosolekud on meid lähedaseks teinud. 21aastasest peale, kui olin haige, ei ole mul palju sõpru olnud, nüüd on nad mul olemas, kaasa arvatud György.

Kas kavatsete veel näidelda?

Küll õiged inimesed leiavad mind üles, kui vaja, ma ise ei lähe end kellelegi pakuma. Mul ei ole suuri

ambitsioone, mu põhiline huvi on ikka muusika. Aga sel suvelgi mängisin ühe operaatorist sõbra lühifilmis, jahimeest.

Kuidas "Hollywoodoo" läheb?

Laulame ainult ungari keeles, seega ainult ungari publikule. Aga oleme teinud mitmeid videoklippe ja plaate välja andnud. Spordihallides just kontserte ei anna, aga festivalidel küll, mitmel aastal oleme esinenud Szigetil (Ungari tuntuim muusikafestival).

Mis filmiprotsessi juures kõige imelikum oli?

Kõik oli imelik. Parukakandmine, nägin välja nagu maamehest parteitegelane. See, kuidas lapsed aja peale mannaputru söid, suures tinnis oli valmis keedetud päris mannapuder.

Vestles

Grete Nootre

RIVO SARAPIK

“Scanner Darkly”

USA 2006

Režissöör Richard Linklater

“Scanner Darkly” on film, mille kohta saab kasutada poppi sõna nagu psühheedeelne. Philip K. Dicki samanimelisel romaanil põhinev Richard Linklateri animafilm räägib Ameerika indie-noodis ulmeloo tulevikust ja sõltuvusest.

Päris animafilmiks seda siiski nimetada ei saa, sest kasutatud on rotoskoopia-nimelist tehnikat, mis tähendab, et filmile võetud kaadrid on üksikult üle animeeritud. Samamoodi ei saa filmi nimetada otsast lõpuni indie-filmiks, sest kaasa teevad mitmed A-kategooria filmitähed nagu Keanu Reeves, Robert Downey Jr, Woody Harrelson ja Winona Ryder.

Küll on siin olemas ehtne Ameerika indie-õhustik, mis tuttav näiteks Richard Kelly “Donnie Darkost”. Selle essents on midagi väga ameerikalikku, sest siin satuvad omamoodi konflikti suurlai Ameerika ja pisike üksikisik. Nende mõõtkavade tohutu erinevus loob ahistavalt klaustrofobiilise õhustiku, mis üheaegselt tekitab õõva ja pakub naudingut.

Filmi sündmustik leiab aset lähituleviku Los Angeleses, kus neljandik elanikkonnast on “ai-ne-D”-nimelise narkootikumi küüsis. Loo keskmes on tegelane nimega Bob Actor (Keanu Reeves), kes elab kaksikelu, olles ühel ajal nii narkovõmm kui -diiler. Kõige rohkem segadust tekitab see kaksikelu temas endas. Kuigi süžee tundub kohati meelega keeruliseks kruvitud ja dialoog kergelt pretensioonikas, siis üldine õhustik ja visuaalne omapära teevad “Scanner Darkly” ühe põneva kinotüki.

Andris Feldmanis

Eesti Päevaleht

“Maximo Oliverose õitseag”

Midagi eksootilist ka on või?

Friigiveerud on selleks korra lõpusirgele traavimas, neil päevil oli juttu valgetest heteroseksuaalsetest, aga väga väsinud meestest, uuest ja vanast seksist, pahupidipöörduvad naistetüübid kinolinal ja ilmus ka kiire perversite teejuht kinosaal.

Teemasid, mida festivalikavast välja noppida, oleks jagunud veel vähemalt sama palju: kas või lapse silme läbi tehtud filmid, indie-kino hetkeseisu näitavad teosed või siis vanade-kobedate Elside ja Fredide käekäik ekraanil.

Üks hoomamatu teema, mis alati rahvusvaheliste filmifestivalidega slepina kaasas käinud, on nõudmine eksootiliste filmide järele. Ikka leidub keegi, kes programmikoostajalt küsib: “A midagi eksootilist ka on?”. Endale täpsemalt lahti seletamata oodatakse seda “midagit”, teistsugust, mida keegi enne näinud ei ole. Skandinaavia korraldajate juustatud lugusid me teame, prantslaste Ozon käib nagunii peaaegu igal aastal ja tuleb pärast kinno ka, aga mis veel? 90ndad tõid kaasa “tundmatute alade” sisselennu Euroopa kinoilma, uue lainena astusid publiku ette filmid Aafrikast, ridamisi kerkis tegijaid Ladina-Ameerikast jne.

Kas sama kehtib ka täna, kas eksootikanälg on endiselt teema või oleme juba nii ühtne küla, et ei ole vahet, kust film tuleb? Järjest enam tundub, et eksootikat tõepoolest ei ole enam olemas. Kaasprodutseerimise ajastul sünnivad järjepanu universaalseks lihvitud lood, mille puhul ei ole tähtis, kas film tehti valmis Soomes või Ladina-Ameerikas.

Brasiilia režissööri Andruha Waddingtoni “Liivast maja” on lugu läbi kolme naise silmade ja poole sajandi, asendamatu eksootiline tera selles loos on vaid kummituslik kõrbeatmosfäär, kuhu peategelased aastateks suletud on. Argentiinlase Diego Rafecase lavastatud “Buddha” keskendub zenbuddistidele Argentina kloostris, kus ladina-ameerika koloriit sulandub probleemilt buddha-munkade üminataga. Draamas “Play” räägib Tšiili päritolu Alicia Scherson Amélie-laadis kogupereloo üksildasest tüdrukust, kes jälitab tänavail suurt armastust. Kaks viimatinimetatud filmi on kumbki riik esitanud võõrkeelse Oscari kandidaadiks.

Filipiini lavastaja Auraeus Solito “Maximo Oliverose õitseajas” on nimitegelaseks kõhetu, aga südamlikkusest kantud varapuberteet, kes kannab naisteroivaid ja armub politseinikku. Eksootiline siin on muidugi Maximo lähedaste suhtumine tema eraellu – ei etteheiteid ega näpuganaitamist, sest mees teab, mis mees tahab. Isegi, kui ta tahab olla naine.

Filmifestivalid olid kunagi kohad, kus võis rahu kultuurikokkupõrkeid programmeerida, ilma et peaks otsima tingimata filme, mis “meie inimesega” haakuks. Nüüd tundub, et korraldajate crashi ei olegi nii lihtne leida. Põhimõte “mida kaugemalt tulija, seda parem, mida võõram nägu, seda huvitavam”, ei toimi enam sel kombel. Palju tõenäolisem on ehmata taksidermistide üle kõrvalkorteris, kui jõuda ekstaasini kummastavast meretagusest elamusest.

Kolmapäeval PÖFFi ja Euroopa Parlamendi korraldatud “Kultuurivärvava” konverentsil rõhutati mitmes ettekandes, et film peab jääma eripära kandjaks. Iga filmi peaksime vaatama kui teksti tundmatus keeles, vastasel juhul surume ta enda kehtetatud raamidesse. Mis siis, kui need raamid on filmis sees juba ammu enne meid?

Grete Nootre

Laupäeval filmimaratoni Kinomajas

Tõsised PÖFFi-fännid mäletavad siiani 10 aasta tagust filmimaratoni, kui Kinomaja saalis sai vaadata 4 tunni ja 40 minuti pikkust linastust Taani telesarjast “Kuningriik” (“Riget”), režissöörid Lars von Trier ja Morten Arnfred).

Käesolevalgi aastal on põhjust ennast pikkadeks tundideks Kinomajja sisse sättida.

Laupäeval, 9. detsembril kell 17.30 linastub osana programmist “Itaalia fookuses” film “Parim osa noorusest”. Telesarjaks plaanitud film pandi algul riulile ning tuli siis kodumaal välja kahe eraldi filmina. Kokku kuuetunnine lugu räägib Itaalia lähiajaloo viimasest neljakümnest aastast kahe roomlasest venna, psühhiaatri ja politseiohvitseri silmade läbi.

Ajastu suursündmuste kajastamise kõrval keskendutakse ka vastandliku iseloomuga venna isiklikule elule. Vapra publiku rõõmustamiseks pakutakse vaheajal kohvi ja pirukaid.

PÖFF

Mis teeb rõõmu, mis kurvastab?

PÖFFi juures on olulised filmid. Ükskõik, mis filmi ka vaatama minna, on kindel, et pettuda ei tule. Mul on kuulikindel hea filmi reegel ka: Skandinaavia filmid on kindla peale minek. Ja ajakirjanduses filmispetsialistidel kiidetud muidugi ka. Tore on näha ka keskmisest palju sõbralikumaid kinosaalitöötajaid, kes aitavad leida tualetti, kuulavad küsimusi, naeratavad ja jagavad-koguvad kavavaldikuid ning hindamislehti.

PÖFFi juures ei meeldi mulle, et tavaliselt ei alga filmid ettenähtud ajal, vaid kümnekond minutit hiljem, ja seda peamiselt mitte tehniliste probleemide ega eelmise filmi hilinemise või tegijate sõnavõttude pärast, vaid hoopis kaaskinokülastajate “laekumise” tõttu seansile. Tullakse täpselt algusajaks, ning kui veel pool saali kohti otsib, ei saa loomulikult filmiga pihta hakata. See kurvastab. Aga film teeb jälle tuju heaks.

Kaaskinokülastajaid naljalt muuta ei saa, samas mõistan täielikult festivalikorraldajaid, ega sellise mastaapse ürituse korraldamine pole lillepidu, lust veel vähem. Ise pole küll sellisele seansile sattunud, kus tehnika alt veab, küll aga oli meeldiv üllatus näha kolmapäevasel “Tüütu mehe” seansil kõigepealt Helene Kjelnseni animavideot “Sinise taeva bluus”. Seda just olingi näha tahtnud, suur-suur aitäh kellelegi selle toreda apsaka eest!

Kairi Vihman

Tore, et PÖFF jälle linna peal laiali, vähemalt Vene teatris tekki seetõttu küll päris festivali atmosfäär. Filmivalikut kiidaks ka, sest iga nähtud film oli tõesti vähemalt millegi poolest eriline. Kahju, et Euroopa parim film “Teiste elu” jäi vaid ühe linastusega.

Negatiivse poole pealt: lisaks tehnilistele jamadele oleksid korraldajad pidanud rohkem läbi mõtlema filmitegijate kohtumise publikuga. Kes viitsib kuulata suure saali esireas seisvat piiksuva häälega filmitegijat argipäeva keskööl!

Madli Pesti

Juba vana ja kogenud PÖFFikäijana tegin ma seekord päris põhjalikult kodutööd, nii et seni on sattunud ette küll ainult head filmid. Muidu on ikka juhtunud, et lähed huupi ja siis mõtled, et mida ma siin ometi teen, ja miks see režissöör ületähtsuse filmi tegi ja... Aga isegi kui iga film ei anna tohutut elamust, siis ikkagi on huvitav teistesse kultuuridesse sisse vaadata.

Sakslaste “Teiste elu” läks ikka nii hinge kohe, et vappusin nutta. See iirlaste vabadusvõitlus (“Tuul, mis sasib odrapõldu”) ei kurvastanud mind pooltki nii palju kui Ida-Saksa kagebiitide elu.

Muidugi oli mõnusam käia Coca-Cola Plazas ühest saalist teise, aga kui logistika paika panna, siis ei koorma see mööda linna laiali pillutud festival ka.

Tehnilisi viperusi olen võtnud huumoriga – näiteks “Tumesininepeaegumust” jooksis minuteid mingis vales formaadis, inimesed ekraanil olid kriipspeenikesed. Ja see õnnetu “Pärast pulmi”, millel filmirullid suvalises järjekorras peale läksid ja “Memento” efekti tekitasid. Masendav oli “Pariis, ma armastan sind” tõlge, ma kahtlen, kas inimene, kes seda tõlkis, teadis üldse, et selline linn nagu Pariis olemas on? Aga see selleks, kõige enam ärritavad hoopis inimesed, kes terve seansi kõva häälega lobisevad ja kommenteerivad. Tahaks neile öelda, et miks te küll kinno tulete, kui te filmi vaadata ei taha?

Kristi Pärn-Valdoja

“Liivast maja”

Jan Erik Holst: töötage lugudega!

Jan Erik Holst juhib Norra Filmiinstituuti ja oma kogemuse pealt ütleb ta veendunult, et võime läbimurret äsja asutatud Balti filmi- ja meediakooli lõpetanutelt oodata juba nelja-viie aasta pärast. Juhul muidugi, kui riiklik filmipoliitika seda soodustab, et noored kiiresti madala-eelarvelisi filme saaksid tegema hakata. Sest kui pole filme, siis pole ka midagi, mida omavahel võrrelda. Seda kõike arvab ta Norra Lillehammeri kooli valguses, mis on juba kümme aastat vana, ja kus iga lend on oma nägu ning viinud Norra taas tugevate filmimaade hulka. Samas on need noored küll väga heade kutseoskustega professionaalid, aga nagu ikka, napib sellises eas lugude filosoofilist läbitunnetamist.

Olete Eesti filmi võistlusprogrammi žüriis, mis mulje nähtud filmide põhjal eesti audiovisuaalkunstist tekkinud on?

Olen näinud nüüd kaheksat filmi, ja ausalt öeldes on kohutavalt raske võrrelda nii erinevaid žanre – telefilmid, videoksperimentid (“Tabamata ime” – sellest ei saanud ma ikka tuhkagi aru) animatsioon, suure-eelarvelised koostööfilmid, dokumentaalfilmid...

Väga paljud filmid on tõelised eesti lood: olulisel kohal Eesti ajalugu ja loodus, kultuur. See on hea! Minu kõige meeldivamaks elamuseks on kusjuures tänaseni “Nimed marmortahvil”, tõsine eesti film, profiil tehtud ja loogiline ka.

(Piilun Holsti filmikavasse, ja seal on ta “Tühiranna” kõrvale kritseldanud märksõnu nagu Tarkovski ja Bergman. Selgituseks lisab ta, et film oli ilus ja huvitav, üldse

mitte liiga sümbolistlik, aga vat näitlejate- ga oleks pidanud veel tööd tegema.)

Millised on esimesed silma hakkavad eesti filmi nõrkused?

Nõrkused, jah, praegu on veel raske üldistada, aga esimesena hakkab silma traditsioonilise dramaturgilise kontseptsiooni nõrkus, ja seetõttu lood lihtsalt ei jookse. Lugudega tuleks kõvasti rohkem tööd teha. Eesti filmid on rohkem poeetilised ja sümbolistlikud kui konfliktipõhised. Võtame kasvõi “Leiutajateküla Lotte” – jänas tuleb, koer läheb jne. Aga mis neid erinevaid karaktereid seob? Mis lugu meile räägitakse?

Väga tihti tuleb mul korralikke Skandinaavia filme vaadates see “ja mis siis?” tunne – vaatad filmi ja mõtled, et nojah, tore, et tegite, aga miks te seda mulle näitate? Miks ma seda vaatama peaksin, kui teil mulle midagi öelda pole? Filmid, mis tehtud ainult filmitegemise pärast, teevad mu meele kurvaks.

Kuidas paistab eesti film Põhjamaade valguses?

Sellist konkreetset “põhjamaisust” on aasta-aastalt üha raskem täheldada. Teemad lähevad aina globaalsemaks ja peale selle, et keskkond on lumine ja kalk, polegi sellist ühist põhjamaisuse-indikaatorit nii lihtne leida. Kuigi jah, meil on selline oluline moraalne liin, eriti pere- ja lastefilmides. Eesti film “Ruudi” on ses suhtes põhjamaaine lugu, mis mulle väga meeldis.

Alates 1997. aastast, mil te PÖFFi asutamise juures olite, on festivali meeleolust kasvanud. Olete arenguga rahul?

Festival on tõesti usumatult suureks kasvanud. Mulle meenub Varssavi filmifestivali juhi sõnum, et on kaks viisi, kuidas festivali teha. Kas teha seda publikule või filmidele. Programm on PÖFFil uhke, võistlusprogrammi filmivalik kõrgetasemeline, aga kõik võib ju väljast paista uhke ja särav, aga kui saalid on tühjad ja inimesed ei tea, mida vaadata, ning löövad käega, siis tuleb midagi ümber mõelda. Mõelda just sellele, et mis kasu on festivalist kohaliku filmikultuuri arendamisel.

Logistilises plaanis on PÖFFil puudu hädavajalik festivaliklubi, konkreetne kohtumispaik, kus külalised ja filmifännid ja ajakirjanikud omavahel kohtuks, kus saaks aega kahe seansi vahel parajaks teha jne. Teil on ju nii palju ilusaid kohti, et see ei tohiks keeruline olla.

Seansside planeerimisel tuleks kontsentreeruda õhtusele ajale, et tööinimene ka kinno jõuaks.

Paar aastat tagasi, kui festival oli veel Coca-Cola Plazas, sattusin ma mitu korda päevastele seanssidele, kus polnud üldse rahvast. See ei ole festivalile hea.

Tulles tagasi filmipoliitika juurde, viimastel aastatel kehtis Eesti Filmi Sihtasutuses põhimõte, et rahaeraldamine filmiprojektidele käis kategooriates – aastas üks festivalifilm, üks rahvafilm, üks noortefilm, paari aasta pärast üks lastefilm jne.

See on küll väga vaele ja ebatõhus poliitika. Niimoodi ei tohi planeerida üks riiklik filmitoetamise organisatsioon ega ka mitte produtsendid. Meie saavutasime Norras läbimurde sellega, et läksime loopõhiseks. Hakkasime stsenaariume tellima otse kirjanikelt. Kirjanik saab

HEA MAITSE: Jan Erik Holsti üks lemmikuid on Veiko Õunpuu “Tühirand”.

muuseas stsenaariumi kirjutamise eest isegi rohkem raha, kui ta saaks romaanide eest. Stsenaariumite arenduse peale kulutame aastas ligi miljon Norra krooni. Ja esimese arendusraha saab konkreetset stsenarist endale.

Kolmik – stsenarist, lavastaja, produtsent – peab ideaalselt omavahel sobima. Ma tean küll, et selline süsteem ei ole kõige meelepärased autorikino jüngritele, kuid tänu sellele oleme saavutanud olukorra, kus lood on professionaalsed ja läbitöötatud.

Norra filmil läheb niisiis hästi?

“Ellingu” tõeliseks kassahitiks saamine viis kodumaise filmi maine jälle kõrgele. Ja targad poisid otsustasid, et nüüd tuleb teha kaks korda nii palju filme aastas kui enne. Filmifondi rahade hulk sõltub valitsusest ja kõigub palju, ning erasektorist raha leidmine pole Norraski lihtne. Hetkel on meil võimul sotsiaaldemokraadid, nii et, ärge imestage midagi, meil käivad seal praegu tulised vaidlused teemal, miks ei ole piisavalt naislavastajaid. Kultuuriminister ja soolise võrdõiguslikkuse minister mõlemad nõuavad, et naisi peab kvoodi järgi olema vähemalt 40%!

Isiklikult olen ma sellise poliitika suhtes skeptiline, aga katsume kuidagi välja rabeleda. Mulle tundub, et see, et meil on nii palju noori meeslavastajaid, on põhjendatav faktiga, et poisid tulevad ise ja küsivad. Naised tahavad põhjalikumalt mõelda, raskemaid lugusid ette võtta, ja tundub, et naised ei taha ise raha küsida, vaid ootavad, et neilt küsitakse.

Vestlesime Jan Erik Holstiga Kinomaja kohvikus, pärast Raimo Jõeranna “Sinimägede” linastust. Holst läks intervjuu järel tänasele Eesti Filmi Sihtasutuse dokumentalistikaekspertide Jõerannale ka isiklikult õnne soovima hästi õnnestunud filmi puhul. Aga enne veel oli härra Holstil ka mulle küsimus. “Miks inimesed üldse ei plaksuta pärast filmi?”. “Eee... noo... eks ikka plaksutatakse ka, selle konkreetse filmi puhul ehk oli asi selles, et filmi on juba kinos ja teles nähtud,” püüan teda lohutada, et ega see eestlane ikka päris tuim tükk ka pole. Aga eks tal kipub lihtsalt aastaga meeletult minema, et plaksutamine kinos on PÖFFi ajal mitte ainult lubatud, vaid lausa soovitatav.

Margit Tõnson

Erik Richter Strand võtab meelega suuri riske

Noor Norra lavastaja, kelle debüütfilm “Pojad” on EurAasia võistlusprogrammis, paistab olevat inimene, kes ei lähe kunagi lihtsama vastupanu teed. Enne filmikooli astumist õppis ta filmiteooriat ja -ajalugu, meedia- ja teatriteadust.

“Poegade” stsenaariumi küpsetati kuus aastat, tehti kõvasti uurimustööd, kohtuti ärakasutatud poistega ja pedofiilidega. Stsenarist, Strandi kursavend Lillehammeri koolist, Thomas Seeberg Torjussen, on pärit samasugusest äärelinnakeskkonnast, mida filmis näeme. Seal elab palju poolikuid perekondi, pojad kasvamas ilma isata, ning tihti satuvadki need poisid hiljem hoolitsust ja tähelepanu pakkuvate pedofiilide piiramisrõngasse.

Norra on rikas riik, ning seal ei pea “pojad” ennast müüma, et ellu jääda, nagu see on Aasias, vaid põhjuseid on sügavamal ja see just Strandi huvitabki. Miks muidu võttis ta teha kassa mõttes väga riskantse pedofiililoo, ja valmistab ette juba järgmist, adopteerimisest rääkivat stsenaariumi. Talle meeldib noppida globaalsetest teemadest välja spetsiifilisi väikseid lugusid, olukordi, mis võivad juhtuda minuga, sinuga, meie tuttavate ja kõigi teistega.

Kust leidsid filmi nii head näitlejad?

Leidsime nad massiivse castingu abil, peaosaline Nils Jørgen Kaalstad tuli teatrikoolist vabaks rääkida ja tal jäi seal aasta võtete tõttu vahele. Timi rolli võtsin 14aastase poisi Mikkel Bratt Silseti. Nii, kui ma teda nägin, oli selge, et edasi ma enam otsima ei pea. Tal puudus täielikult see pubekale omane enesekindel poos, ja ta oli väga lahti ja õppimisvõimeline. Pidin ta tegelikult lõpuks lausa võtteplatsilt ära saatma, et ta ennast liiga koduselt ei tunneks. Ärakasutaja Hansu rollis on Norra tuntud teatri- ja filminäitleja Henrik Mestad.

Kuidas sa näitlejad nõnda usutavalt mängima said?

Ei ole kahte näitlejat, keda saaks ühtmoodi juhatada ja tööle panna. Igapäevale tuleb leida omamoodi lähenemisviis. “Poegades” on meil mitu amatööri. Nendega tuli teistmoodi töötada. Samm-sammult tuleb välja teenida usaldus, sest neil inimestel pole ju mingit põhjust usalda debütanti, kes teeb oma esimest filmi.

Oled öelnud, et tahad teha filme teemadel, mis sind ennast ärritavad ja millega iga inimene saab suhestuda. Mis on su järgmine projekt?

Veebruaris algavad mul ühe suurproduktiooni võtted. Korraga teeme nii kinofilmide kui telesarja. Selline päris hea stsenaariumiga krimithriller. Loodan, et pärast seda ei ole ma mitte lihtsalt väga väsinud lavastaja, aga ka kogemuste poolest väga palju rikkam lavastaja.

Kuidas sa filmi juurde jõudsid?

Filmitegijaks tahtsin ma sa saada juba 15aastaselt, kui ma nägin kahe nädala jooksul kahte enda jaoks väga olulist filmi. Nicolas Roegi psühholoogiline õudusfilm “Don’t look now” (1973) ja Federico Fellini “Casanova” (1976). Ma olin täiesti arust ära, ja teadsin kohe, et minust peab saama režissöör.

Tänased lemmikud ja eeskujud on David Fincher, Michael Mann, Michael Haneke. Tema “Cache” järel oli mul kirjeldamatult ebamugav tunne, see lahendamatus ajas mind närvi ja segadusse. Aga seda ma filmi puhul hindangi – provokatsiooniga (ärge ajage sassi provokatsiooniga provokatsiooni pärast) ja võimalust mitte nõustuda.

Margit Tõnson

FOTO: RIVO SARAPIK

Tallinn

Reede, 8.12

Vene Teater

- kl 16 "Maximo Oliverose õitseag". R: Aureau Solito, Filipiinid 2005
- kl 18 "Meeletu". R: Elmo Nüganen, Eesti 2006
- kl 20 "Pojad". R: Erik Richter Strand, Norra 2006
- kl 22 "Liivast maja". R: Andrucha Waddington, Brasiilia 2005

Teater NO99

- kl 15 "Punane tee". R: Andrea Arnold, Inglismaa-Taani 2006
- kl 21.30 "Kõmulugu". R: Woody Allen, Inglismaa-USA 2006

Von Krahli Teater

- kl 17 "Prostitutsioon loori varjus". R: Nahid Persson, Taani-Rootsi 2004
- "Hüvasti, Havanna". R: J. Michael Seyfert, Kuuba-Inglismaa 2005
- kl 19.15 "Venemaa/Tšetšeenia: teisitimõtlejate hääled". R: Carlo Nero, Inglismaa 2005
- "Vabadus kaalukaasil". R: Mircea Chistruga, Moldova 2006
- kl 21 "Ameerika lahusriigid". R: Sašo Podgorsek, Sloveenia 2005

Kinomaja

- kl 16 "Ruudi". R: Katrin Laur, Eesti-Soome-Saksamaa 2006
- kl 18 "Suvepalee". R: Lou Ye, Hiina-Prantsusmaa 2006
- kl 20.30 "Tagasinõudja". R: Slawomir Fabicki, Poola 2006
- kl 22.30 "Tüütu mees". R: Jens Lien, Norra 2006

Vene Kultuurikeskus

- kl 21.30 "Cherbourgi vihmavarjud". R: Jacques Demy, Prantsusmaa 1964

KUMU

- kl 16 "Näosõitlane". R: Edo Bertoglio, Itaalia-Šveits-USA 2005
- kl 18 "Elementaarosakesed". R: Oskar Roehler, Saksamaa 2006
- kl 20 "Kaiman". R: Nanni Moretti, Itaalia-Prantsusmaa 2006
- kl 22 "Kaks varumängijat". R: Dejan Šorak, Horvaatia-Sloveenia 2006

Kosmos I

- kl 16 "Pork Chop Hill". R: Lewis Milestone, USA 1959
- kl 18 "Seltsimees Pedersen". R: Hans Petter Moland, Norra 2006
- kl 20.30 "Hirvekütt". R: Michael Cimino, USA 1978
- kl 23.59 "Isand". R: Bong Joon-ho, Korea 2006

Kosmos II

- kl 15 "Nutmise kunst". R: Peter Schonau Fog, Taani 2006
- kl 17 "Kino, aspiirin ja raisakotkad". R: Marcelo Gomes, Brasiilia 2005
- kl 19 "Tööpostil". R: Juan Carlos Rulfo, Mehhiko 2005
- kl 21 "Hüvasti, Falkenberg". R: Jesper Ganslandt, Rootsi 2006
- kl 23 "Transamerica". R: Duncan Tucker, USA 2005

Sõprus

- kl 15 "Olen kaksteist ja pean veel vastu". R: Michael Cuesta, USA 2006
- kl 17 "Rõhkkonnad". R: Nuri Bilge Ceylan, Türgi-Prantsusmaa 2006
- kl 19 "Perekonnasõber". R: Paolo Sorrentino, Itaalia 2006
- kl 21 "Kuidas ma maailmalõppu tähistasin". R: Catalin Mitulescu, Rumeenia-Prantsusmaa 2006
- kl 23 "7 neitsit". R: Alberto Rodriguez, Hispaania 2005

Laupäev, 9.12

Vene Teater

- kl 14 "Kuu lapsed". R: Manuela Stacke, Saksamaa 2006
- kl 16 "Sherrybaby". R: Laurie Collyer, USA 2006
- kl 19 "Äärelinna tuled". R: Aki Kaurismäki, Soome 2006

- kl 22.30 "Confetti". R: Debbie Isitt, Inglismaa 2006

Von Krahli Teater

- kl 17 "Valgevene Dekameron". R: Viktor Dashuk, Valgevene 2004
- kl 19 "Diktaatori kukutamine". R: Steve York, USA 2002
- kl 21 "Carla nimekiri". R: Marcel Schüpbach, Šveits 2006

Kinomaja

- kl 13 "4.30". R: Royston Tan, Singapur-Jaapan 2005
- kl 15 "Seltsimees Pedersen". R: Hans Petter Moland, Norra 2006
- kl 17.30 "Parim osa noorusest". R: Marco Tullio Giordana, Itaalia 2003

Vene Kultuurikeskus

- kl 14 "Lillede org". R: Pan Nalin, India-Prantsusmaa-Saksamaa-Jaapan 2006
- kl 17 "Maailma kiireim indiaanlane". R: Roger Donaldson, Uus-Meremaa-USA 2005
- kl 19.30 "Vesi". R: Deepa Mehta, India-Kanada 2005
- kl 22 "Klimt". R: Raul Ruiz, Austria-Prantsusmaa-Saksamaa-Inglismaa 2006

KUMU

- kl 14 "Grbavica". R: Jasmila Zbanic, Bosnia-Hertsegoviina-Austria-Saksamaa-Horvaatia 2006
- kl 16 "Kihlveokorraldaja". R: Jeffrey Jeturian, Filipiinid 2006
- kl 18 "Nagu kõik teised". R: Pierre-Paul Renders, Belgia-Luksemburg-Prantsusmaa-Kanada 2006
- kl 20 "Buddha". R: Diego Rafecas, Argentina 2005
- kl 22.30 "Elu kordustes. Megacities RMX". R: Timo Novotny, Austria 2006

Kosmos I

- kl 14 "Kaotatud linn". R: Andy Garcia, USA 2005
- kl 17 "Kõige kõrgem ülemus". R: Lars von Trier, Taani-Rootsi-Itaalia 2006
- kl 19 "Kaon kui välk". R: Miguel Albaladejo, Hispaania 2006
- kl 21.30 "Pariis, ma armastan sind". R: Erinevad režissöörid. Prantsusmaa-Saksamaa-Liechtenstein-Šveits 2006
- kl 23.59 "Scanner Darkly". R: Richard Linklater, USA 2006

Kosmos II

- kl 14 "Arvukad unistused". R: Anna Bucchetti, Holland 2005
- kl 15.30 "Seitse mõõka". R: Tsui Hark, Korea-Hongkong-Hiina 2005
- kl 18.30 "Punane tee". R: Andrea Arnold, Inglismaa-Taani 2006
- kl 21 "Agulivägivald". R: Paul Goldman, Austraalia 2006
- kl 23 "Ameerika hardcore". R: Paul Rachman, USA 2006

Sõprus

- kl 14 "Maximo Oliverose õitseag". R: Aureau Solito, Filipiinid 2005
- kl 16 "Kõik nähtamatud lapsed". R: Erinevad režissöörid, Prantsusmaa-Itaalia 2006
- kl 18.30 "Pojad". R: Erik Richter Strand, Norra 2006
- kl 20.30 "Unistuste maa". R: Jason Matzner, USA 2006
- kl 22.30 "Isoleeritud". R: David Marques, Hispaania 2005

Pühapäev, 10.12

Vene Teater

- kl 14 "Nagu kõik teised". R: Pierre-Paul Renders, Belgia-Luksemburg-Prantsusmaa-Kanada 2006
- kl 16 "Mööda serva". R: Kim Rossi Stuart, Itaalia 2006
- kl 18.30 "Midagi õnnetaolist". R: Bohdan Slama, Tšehhi-Saksamaa 2005
- kl 21 "Löök, mille mu süda vahele jättis". R: Jacques Audiard, Prantsusmaa 2005

Teater NO99

- kl 14 "Hüvasti Falkenberg". R: Jesper Ganslandt, Rootsi 2006
- kl 16 "Ritsikad". R: Shinji Aoyama, Jaapan 2006
- kl 18 "Tule lähemale". R: Vanessa Jopp, Saksamaa 2006
- kl 20 "Arvukad unistused". R: Anna Bucchetti, Holland 2005
- kl 22 "Shortbus". R: John Cameron Mitchell, USA 2006

Kinomaja

- kl 13 "Agata ja torm". R: Silvio Soldini, Itaalia-Inglismaa-Šveits 2004
- kl 15.30 "Ameerika hardcore". R: Paul Rachman, USA 2006
- kl 17.30 "Hotell Harabati". R: Brice Cauvin, Prantsusmaa 2006
- kl 19.30 "Konteiner". R: Lukas Moodysson, Rootsi 2006
- kl 21.30 "Hullem neist hulludest". R: Laurent Achard, Prantsusmaa-Belgia 2006

Vene kultuurikeskus

- kl 14 "Knud Rasmusseni päevikud". R: Zacharias Kunuk, Norman Cohn, Kanada-Taani 2006
- kl 16.30 "Armastuse peen kunst". R: John Irvin, Itaalia-Inglismaa-Tšehhi 2005
- kl 18.30 "Kaks varumängijat". R: Dejan Šorak, Horvaatia-Sloveenia 2006
- kl 21 "Rakett. Maurice Richardi lugu". R: Charles Binamé, Kanada 2005

KUMU

- kl 14 "Sankara". R: Prasanna Jayakody, Sri Lanka 2006
- kl 16 "Tööpostil". R: Juan Carlos Rulfo, Mehhiko 2005
- kl 18 "Kuidas ma maailmalõppu tähistasin". R: Catalin Mitulescu, Rumeenia-Prantsusmaa 2006
- kl 20 "Suvi Berliinis". R: Andreas Dresen, Saksamaa 2005

Kosmos I

- kl 14 "Elementaarosakesed". R: Oskar Roehler, Saksamaa 2006
- kl 16.30 "Hommikusõök Pluuto!". R: Neil Jordan, Inglismaa-Iirimaa 2005
- kl 19 "Kaiman". R: Nanni Moretti, Itaalia-Prantsusmaa 2006
- kl 21.30 "Glastonbury". R: Julien Temple, Inglismaa 2005

Kosmos II

- kl 13.30 "Play". R: Alicia Scherson, Tšiili-Argentina-Prantsusmaa 2005
- kl 15.30 "Ahaam". R: Mohamed Al-Daradi, Iraak-Inglismaa-Holland 2005
- kl 18 "Vaba tahe". R: Matthias Glasner, Saksamaa 2006
- kl 21.30 "Ükski keha pole täiuslik". R: Raphael Sibilla, Prantsusmaa 2006

Sõprus

- kl 14 "Pariis, ma armastan sind". R: Prantsusmaa 2006
- kl 16.30 "Milarepa". R: Neten Chokling, Bhutan 2005
- kl 21.30 "Pärast pulmi". R: Susanne Bier, Taani 2006

Kärdla

Reede, 8.12

Kultuurikeskus

- kl 16 "Noor mees". R: Christoph Schaub, Šveits 2006
- kl 20 "Mina ja sina ja kõik meie tuttavad". R: Miranda July, USA-Inglismaa 2005

Laupäev, 9.12

Kultuurikeskus

- kl 16 "Kolm musketäri". R: Janis Cimermanis, Taani-Läti 2005
- kl 20 "Elsa ja Fred". R: Marcos Carnevale, Argentina-Hispaania 2005

"Äärelinna tuled"

"Näosõitlane"

"Elementaarosakesed"

"Liivast maja"

"Kuu lapsed"

"Maailma kiireim indiaanlane"

"Kaiman"

"Klimt"

ZOMBIEVÖLUR

NOKIA MOBIILIFILM NOKIA Nseries

PÖFF võlub, on produtsent Helen Tootsi sõnul mobiilifilmi „Zombievõlur“ sõnum. Filmi läbib võlurkõnna ja kinozombiede temaatika Beatrice'i ja Bert Pringi mängitavate peategelaste armastusloos. Stsenariumi autor on Jim Ashilevi, produtsent Helen Tootsi, režissöör Birgit Demidova ja operaator Christian Johannes Kask. Esilinastus toimub kinos Sõprus 9. detsembri õhtul kell 22.30. Vaata ka www.nokia.ee/poff

Peategelased Beatrice ja Bert Pringi

Festivali esitleb

Suursponsorid

Sponsorid

Meediasponsorid

Toetajad

Instituutsioonid ja fondid

Eesti Rahvuskultuuri Fond, Põhjamaade Ministrite Nõukogu infobüroo, Nordic Baltic Film Fund, Nordic Culture Fund, Scandinavian Films, Norwegian Film Institute, Danish Film Institute, Swedish Film Institute, Finnish Film Foundation, Japan Foundation, Tallinna Spordi- ja Noorsooamet, Tallinna Kultuuriväärtuste Amet

Saatkonnad

Ameerika, Austria, Belgia, Hiina, Hispaania, Hollandi, Iirimaa, Itaalia, Jaapani, Kanada, Kreeka, Norra, Poola, Prantsusmaa, Rootsi, Saksamaa, Soome, Suurbritannia, Taani, Türgi, Tšehhi, Ungari, Venemaa

Festivali lehte teevad:

Toimetajad **Margit Tõnson** (Eesti Ekspress) ja **Grete Nootre**
 Kujundaja **Kristel Kaerma** (Eesti Ekspress)
 Korrektor **Kairi Vihman** (Eesti Ekspress)
 Reporterid **Maria Ulfak**, **Kristi Eberhart**, **Tristan Priimägi**, **Anu Aun**, **Egle Loo**, **Margus Paju**
 Fotograafid **Rivo Sarapik**, **Viljar Sepp**
 Kontakt: margit.tonson@poff.ee;
grete.nootre@poff.ee

Leht valmib koostöös MTÜ Tallinna Pimedate Õde Filmifestivaliga
 Gonsiori 21, 10147 Tallinn, koduleht www.poff.ee

Lehe väljaandmist toetab Eesti Ekspressi Kirjastuse AS
 Narva mnt 11e, 10151 Tallinn, koduleht www.ekspress.ee

Leht ilmub:

☐ 22. november

☐ 30. november

☐ 2. detsember

☐ 4. detsember

☐ 6. detsember

☑ 8. detsember

↑ PÖFFIHUNT RÜNDAB: Saatejuht Robert Annus on mikrofoniga sündmuspaigal esimeste seas.

OLULISED OTSUSTAJAD: Riina Sildos ja Marge Liiske taktikepi all kulges Baltic Eventi koostamine 4. detsembril.

BONNIE'D JA CLYDE'ID: "Shooting Staride" õhtu kangelased näitasid, et Hollywoodi glamuuriga on nad sinasõbrad. Ülal Jasper Pääkönen ja Ruth Negga, allpool Björn Hlynur Haraldsson ja Iva Krajnc.

FOTOD RIVO SARAPIK JA VILJAR SEPP

↑ EI SAJAGI LUND?: Carlos Leal oli Eesti talve sisenemiseks põhjalikult valmistunud ja karvamütsi kaasa võtnud.

PÜHA TURG: Baltic Eventi külalised käisid Dominiiklaste kloostri turutehingutele õnnistust saamas.

Gabriella Hamori otsib soojust väiklappide säras.

SÕNADEST JÄÄB PUUDU: Krzysztof Wierzbicki on lasknud juba käed käiku, et kaasžüri liikmele Jeffrey Jeturianilt tema lemmikuid välja pinnida. →

PÖFFi lehe žürii kommentaarid

Kristiina Davidjants:

"Filmivalik PÖFFil on olnud alati seinast sein, igati leiab sealt midagi. On kostnud häält, et filme on koguniski liiga palju, kõike ei jõua ära vaadata. Mina ütlesin selle peale, et kõiki filme, mida pakutakse, polegi ilmtingimata vaja näha - lugege kataloogist filmide annotatsioone ning tehke siis vastavalt isiklikele eelistustele oma valik. Aga jah, laieneda siiski vist enam ei maksaks.

Röömustab see, et võistlusprogramm on märksa tugevam kui mõnel eelmisel aastal. "Eravaldus", "Reekviem" ja veel mõned filmid on täiesti korralikud vaatamis- elamused. On selge, et Tallinn pole ei Cannes ega Berliin ega ka mitte Karlovy Vary ja see tähendab, et me ei saa nõuda PÖFFile mõne "suure" festivali kava endale võistlema. Ja kuna festival on veel poole peal, on raske öelda, kes või mis osutus selle aasta elamuseks."

Kristjan Sarv:

"Kummitama jäid kaks filmi. Esimene neist "Printsess", segu joonisfilmist, 3D-animatsioonist ja lavastatud koduvideost. Võib-olla on mõne jaoks loo narratiiv liiga selge ja liiga ameerikalik, liiga lihtne, aga sellest liiga lihtsast loost kumab läbi väga sügavat sotsiaalset ängi.

"Taksidermia" - kummuline film, naturalistlik, kole, aga vaatamata sellele koledusele ütlemlata ilus film.

Paljastatud mees, 4,6 miljardit aastat armastust, Mehed töö, Tumesininepeaaegumust... neid vaataks samuti korra veel."

Anneli Ahven:

"Muljetavaldaim film oli "Eravaldus". Vaikne, rahulik, mitte üldsegi prantslaslik, kuid siiski äratuntavalt prantsuse filmikunsti esindav teos, mida vaadates tabad end küsimast: kas sellised me olemegi? Selgelt film, mis kõnetab väga suurt osa vaatajast, ilma et eeldaks filmikunsti tundmist või armastamist - see on lugu, mis on arusaadav ning püstitab õigeid tänapäevaseid küsimusi.

Suurim pettumus: "Sina olen mina". Näide sellisest balti (ida-euroopa?) identiteedist, millest tahaksime pigem lahti saada kui süvendada. Huvitaval kombel käsitleb sama teemat, mida võistlusprogrammis esindab eesti film "Meeletu": küllastumus edasipürgivast ühiskonnainormist ning oma hingelise tasakaalu otsingud. Paradoksaalsel kombel käsitlevad mõlemad filmid teemat erineva rütmi ja pretensiooniga, erineva on ka huumoritase ning vaatajas tekkiv vastukaja."

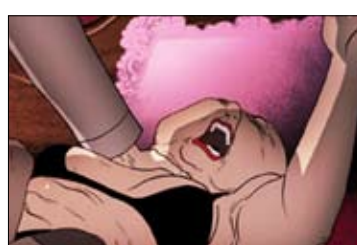
"Lahtikistud mees"

"Eravaldus"

"Taksidermia"

"Printsess"

PÖFFil headest filmidest ilmajäänud vaatajad leiavad need linalood järgmisel aastal meie kinolevist:

"Kõik nähtamatud lapsed"

(All the Invisible Children, Inglise-USA-Prantsusmaa-Itaalia, rež: John Woo, Spike Lee, Ridley Scott, Emir Kusturica jt

"Äärelinna tuled" (Laitakaupungin valot, Soome, rež: Aki Kaurismäki). Kinos Sõprus jaanuaris 2007

"Karm värk" (Knallhart, Saksa, rež: Detlev Buck), jaanuar 2007

"Kõmulugu" (Scoop, USA, rež: Woody Allen), jaanuar 2007

"Laulev revolutsioon" (Singing Revolution, USA-Eesti, rež: James Tusty), jaanuar 2007

"Eufooria" (Eiforija, Vene, rež: Ivan Vöröpajev). Veebruar 2007

"Tüütu meest" (Den brysomme mannen, Norra, rež: Jens Lien)

"Klimt" (Austria, rež: Raoul Ruiz)

"Paani labürint" (El Laberinto del Fauno, Mehhiko, rež: Guillermo del Toro)

TELEGRAMMID MAAKONDADEST

Tartu PÖFFi algus sööbis mällu

Tänavuse PÖFFi Emajõe Ateena variant jääb tartlastele ilmselt meelde nii mitme kriisi kui silmapaistvate filmide poolest. Viperused hakkasid juba reedel esimese linastusega. Teadupärast toimub Tartu PÖFF sel aastal Lutsu teatrimajas ehk Genialistide klubis ning Jaani kirikus.

Šveitsi "Imelapse" seanss hiilene ligi tund aega. Kui aga filmiga alustati, näidati kõigepealt ära teine rull, siis alles esimene. Edasi näidati linte juba õiges järjekorras, aga paraku peatati seanss mitmel korral. Projektor näis linti vahele tõmbavat ning altvedanud tehnika paiskas sassi terve Tartu PÖFFi tollase ajakava.

Hiljem täiesti süssid taeva poole visanud projektorit asendas Läti masin, millega on probleeme vähem olnud. Nii said tartlased sakraalses õhkkonnas vähemalt pooli PÖFFi filme korralikult vaadata. Tõsi küll, kiriku kõvad puupingid panid nii mõnegi filmihuvilise, keda alguspäevade kriis polnud veel ära peletanud, seansi ajal nihelema. Aga ega kirik pole siis koht, kuhu tulla mõnulema.

Jaanus Noormets

Teateid Jõhvist

Selleks korra on PÖFFi programm Jõhvis peaaegu läbi saanud. Siinne publik on näinud kokku viit festivalifilmi viiel päeval. Filmid on olnud väga erisugused ja toonud kinosali erinevat publikut - eriti hea meel oli kinos kohata vanemaealisi kinohuvilisi, kes muidu siia väga harva satuvad.

Heameel on ka sellest, et kuigi publikunumbrid ei olnud suured, on juba festivali teisel siinoleku aastal hakanud tekkima PÖFFi fännid, kes on käinud seansilt seansile ja end Jõhvi mastaabis festivalilainele seadnud. Ja kuigi Jõhvi programmi varjutasid tehnilised viperused ühe filmi linastumisega, siis pärast seda on märgata kohalike kinohuviliste tõsist huvi kino käekäigu ja PÖFFi vastu.

Festivali lõpetame sel laupäeval kontserdiga "Kuulates Legrandi" ning filmiga "Cherbourgi vihmavarjud" koostöös Jazzkaare ja PÖFFiga. Aitäh, PÖFF!

Kärt Mell

Kino Amadeus

Hiiumaal otsitakse PÖFFihunti

Tänavu esimest korda on PÖFF ka Hiiumaal, pisike saarefestival läks käima eile, 7. detsembril ning kestab laupäevani. Kl 15 näeb Kärkla kultuurikeskuses laste- ja noortefilme JustFilmi varamust, kl 17 tudengifilme Sleepwalkersilt ning kl 19 on kavas filmid põhiprogrammist. Neljapäeval vaatas saarerahvas Kim Ki-duki filmi "Aeg", mille juhatas sisse Jaanus Rohumaa. Reedel ja laupäeval on kavas filmid "Mina ja sina ja kõik meie tuttavad" ning "Elsa ja Fred". Kärkla PÖFFi eest vastutav Ere Naat räägib, et laupäeval hakatakse Hiiumaal Pihla rabas otsima PÖFFihunti. Neljatunnine rabaretk on iseäranis tähtis, sest viimati püüti Hiiumaal hunt 1970ndate algul. Hunditopis nimega "Hiiumaa hirm" on siiani Kassari muuseumis korralikult hoitud.

PÖFFi lehe žürii

Anneli Ahven
produktent

Jaagup Roomet
kunstnik

Sven Grünberg
helilooja

Kristjan Sarv
näitleja

Kristiina Davidjants
režissöör ja filmikriitik

Film	Anneli Ahven	Jaagup Roomet	Sven Grünberg	Kristjan Sarv	Kristiina Davidjants	Arv
Lahtikistud mees	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	4,0
Taksidermia	■ ■ ■ ■ ■	□ □ □ □ □	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	3,9
Tumesininepeaaegumust	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	□ □ □ □ □	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	3,6
Pojad	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	3,6
Et taevasse pääseda, tuleb...	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	3,5
Mängides ohvrit	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	3,5
Eravaldus	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	3,5
Rõhkkonnad	□ □ □ □ □	□ □ □ □ □	■ ■ ■ ■ ■	□ □ □ □ □	■ ■ ■ ■ ■	3,5
Väikesed punased lilled	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	3,5
Reekviem	□ □ □ □ □	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	3,4
Meeletu	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	□ □ □ □ □	■ ■ ■ ■ ■	3,4
Printsess	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	3,2
Kelner	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	3,2
4,6 miljardit aastat armastust	■ ■ ■ ■ ■	□ □ □ □ □	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	3,1
Maximo Oliverose õitseage	□ □ □ □ □	□ □ □ □ □	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	3,0
Mehed töö	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	2,9
Perekonnasõber	■ ■ ■ ■ ■	□ □ □ □ □	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	2,8
Tagasinõudja	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	□ □ □ □ □	□ □ □ □ □	■ ■ ■ ■ ■	2,8
Sündroomid ja sajand	□ □ □ □ □	■ ■ ■ ■ ■	□ □ □ □ □	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	2,7
Sina olen mina	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	■ ■ ■ ■ ■	2,6

"Lahtikistud mees"

"4,6 miljardit aastat..."

"Perekonnasõber"

"Meeletu"

"Tagasinõudja"

Hääleta PÖFFi parimat filmi!

Kõigil PÖFFi külastajatel on võimalus sõna sekka öelda publiku lemmikfilmi valimisel. Võistlustulle lähevad kõik filmid, mida näidatakse kõigis PÖFFi kinodes. Hääletamine lõpeb **9. detsembril kell 12.**

Publiku lemmikfilm kuulutatakse välja 9. detsembril kell 19 algaval PÖFFi pidulikul lõpetamistseremoonial, samas loositakse hääletajate vahel välja terve rida auhindu, mille on välja pannud PÖFFi toetajad.

Publikuhääletuse parim film saab Tallinnalt 2000 euro suuruse auhinna.

Kuidas hääletada?

Võta kindlasti hääletusedel juba enne filmi algust. Hääletusedeleid jagavad PÖFFi vabatahtlikud kõigile soovi jatele kinosaalidesse sisenemisel.

Kirjuta sedelile oma nimi ja meiliaadress ja/või kontakttelefon. Kui Sul ei ole kirjutusvahendit, saad seda küsida vabatahtlike käest.

Kui Sa ei taha oma nime ja kontakte avaldada, pole ka midagi katki, hääletada võid ikka! Sinu hääle läheneb punktide kokkulugemisel arvesse, kuid auhindu Sulle siis välja loosi-da küll ei õnnestu.

Igale filmile on võimalik anda hinneid 5 (viie) 2 (kahe-ni), kujuures hinne "5" on suurepärane ehk kõige kõrgem hinne ja hinne "2" on kehv ehk kõige madalam hinne.

Hindamine on imelihtne – rebi ainult sedelit mööda punktiiri kuni soovitud hindeni.

Kinost lahkudes anna sedel vabatahtlike kätte või pista hääletuskasti.

Kuidas selgub parim film?

Punktide kokkulugemisel arvestatakse ainult neid hääletusedeleid, mis on korraldajateni jõudnud hiljemalt **15 minutit pärast seansi lõppu.**

Selleks, et film punkte saaks, peab hääletusedeleid ühe filmi kohta olema **minimaalselt 25.**

Filmi lõplikuks punktide arvaks kujuneb kõigi antud hinnete aritmeetiline keskmine.

Võidab film, mis on kogunud kõige kõrgemad punktid.

Filmide edetabelit saad jälgida alates laupäevast, 2. detsembrist PÖFFi veebilehel aadressil www.poff.ee

Millised on auhinnad?

Nokia N-seeria telefon

Tallinki reis kahele Ahvenamaale

VIP kaart järgmise aasta PÖFFile

2 Postimehe aastatellimust

Üllatusauhinnad PÖFFi toetajatel

Kuidas toimub auhindade loosimine?

Auhindu loositakse kõigi korrektselt täidetud hääletus-sedelite vahel. Täidetuks loetakse hääletusedel, millel on loetavalt kirjutatud:

hääletaja nimi

kontaktandmed

hinnang filmile

Juhul, kui kasvõi üks eelpoolnimetatud kolmest tingi-musest ei ole täidetud, hääletusedel loosimisest osa ei võta.

Sa saad igal seansil hääletada **vaid ühe korra.** Seega ei ole mõtet korraga täita mitut hääletusedelit. Samade kontaktandmetega sedelid ühe ja sama filmi kohta kõrval-datakse loosimisest.

Juhul, kui käisid erinevaid filme vaatamas ja täitsid iga kord sedeli, siis võtavad loosimisest osa kõik Sinu poolt täidetud sedelid.

NB! Hääletusedelil tagaküljel on kohaks, kuhu võid kirju-tada oma pikema kommentaari vaadatud filmi või festivali kohta üldiselt. Avalda julgelt oma arvamust, sellega aidad meil järgmisel aastal veel paremat festivali teha.

Kui soovid hiljem ettepanekuid teha, siis saada need meiliaadressile poff@poff.ee

NB! Mäng on aus!

Filmidele antud punkte loevad kokku korraldajad vaba-tahtlike valvsa pilgu all.

Auhiinad loositakse välja PÖFFi lõputseremoonial publi-ku silme all.

Auhindade loosimisel ei osale PÖFFi korraldamisega seotud organisatsioonide töötajate, nende pereliikmete ja festivaliga seotud vabatahtlike hääletusedelid.

Publiku lemmikfilmi lõplikud hääletustulemused pan-nakse üles kodulehele www.poff.ee hiljemalt 11. det-sembri, samal päeval saadab korraldustoimkond välja ka vastavasisulise pressiteate ning teavitab võitjaid isiklikult.

Festivali kinoteatrid 2006

VALLO KRUISEER

KES VÕIDAB: PÖFFi lõpugala ja auhindade üleandmine toimub Vene Teatris 9. detsembril kl 19.

Tallinn

Kino Sõprus

Vana-Posti 8

1.12 - 10.12 PÖFF

Von Krahli Teater

Rataskaevu 10

1. - 10.12 PÖFF

Kinomaja

Uus 3

3. - 10.12 PÖFF

Vene Teater

Vabaduse väljak 5

1. - 10.12 PÖFF

Teater NO99

Sakala 3

3. - 10.12 PÖFF

Kumu Kunstimuseum

Weizenbergi 34 / Valge 1

1. - 10.12 PÖFF

Vene Kultuurikeskus

Mere pst 5

1. - 10.12 PÖFF

Kino Kosmos

Pärnu mnt 45

1. - 10.12 PÖFF

Kärkla

Kärkla Kultuurikeskus

Rookopli 18

7. - 9.12 PÖFF, Just Film,

Animated Dreams, Sleepwalkers

Piletite hinnad

PÖFFi põhiprogramm ja filmikooli avatud loengud:

Täispilet **75 krooni**

Sooduspilet **50 krooni**

PÖFFi sooduspakett – ostes korraga välja rohkem kui 20 piletit, on iga pileti hinnaks **60 krooni**

Piletid on müügil kõikides **Piletilevi** müügikohtades ja **Statoili** teenindusjaamades üle Eesti ning tund enne seansi algust kohapeal. Pileti saab osta ja trükkida ka Internetist

www.piletilevi.ee.

NB! PÖFFi sooduspakette müüakse **ainult Piletilevi täisteenusega varustatud müügipunktides** ja alates 1. detsembrist ka PÖFFi infopunktis Vene Teatris (Vabaduse väljak 5).

Statoili teenindusjaamadest ega Internetist **sooduspakette osta ei saa!**

Info müügipunktide kohta leiab www.piletilevi.ee lingi "müügipunktid" alt.

Abiks piletiostmisel

10. PÖFFil ja tema alafestivalidel on kokku üle 500 erineva seansi. Selleks, et kiirendada müügiprogrammist vajalike seansside leidmist, on iga filmiseanss varustatud **neljakohalise koodiga**. Koodid leiad kavavoldikust.

Internetist pileteid ostes tuleb sisestada kavas olev kood Piletilevi veebilehel www.piletilevi.ee olevasse otsingukasti ning vajalik seanss ongi leitud. Valitud seansid saad lisada ostukorvi ning kõik nn SebraPiletid korraga välja osta. SebraPiletite ostmisel ei ole teenustasu, maksad vaid pangaülekande tasu ostukorvi kohta.

Ka kassadest pileteid ostes soovime kassapidajatele öelda seansside koodid, saad tänu sellele oma piletid kiiremini kätte.

Alates 1. detsembrist avatud festivali infopunkt Vene Teatris.

Meiliaadress: info@poff.ee.

565 5354 - Festivali avalik infonumber, Vene Teater

565 5349 - Vene Kultuurikeskus

565 5361 - KUMU

5818 8345 - Von Krahli Teater

565 5348 - Sõprus

5818 8343 - Kosmos

565 5347 - Kinomaja

